

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 9.2.2010
KOM(2010)43 endelig

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

Anden statusrapport om gennemførelsen af direktiv 1999/5/EF om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse

RAPPORT FRA KOMMISSIONEN TIL RÅDET OG EUROPA-PARLAMENTET

Anden statusrapport om gennemførelsen af direktiv 1999/5/EF om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse

1. INDLEDNING

I RTTE-direktiv 1999/5/EF (herefter benævnt "direktivet")¹ fastlægges rammerne for markedsføring, fri bevægelighed og ibrugtagning i EU af radioudstyr og teleterminaludstyr. Det vedrører en betydelig del af det 90 mia. EUR store tele- og radioudstyrsmarked og omfatter bl.a. mobiltelefoner, mobilnetsendere, fastnettelefoner og modemmer til datatransmission. Infrastrukturer til ikke-radio telekommunikation, f.eks. koblingssystemer, er ikke omfattet af direktivet. Det finder anvendelse i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØF) og i Tyrkiet i medfør af toldunionen mellem EU og Tyrkiet. Desuden har Schweiz frivilligt bragt sin lovgivning i overensstemmelse med direktivets bestemmelser.

Udstyret, som er omfattet af direktivet, er også underlagt andre fællesskabsbestemmelser, herunder rammebestemmelserne for elektronisk kommunikation², især frekvenspolitikbeslutningen³ og dens gennemførelsesbestemmelser for en gradvis harmonisering af frekvenser.

Denne anden statusrapport fremlægges i overensstemmelse med direktivets artikel 17, der pålægger Kommissionen regelmæssigt at rapportere om direktivets anvendelse, idet den bl.a. skal beskrive de fremskridt, der er gjort med hensyn til udarbejdelsen af de relevante standarder, samt ethvert problem, som er opstået under gennemførelsen.

Rapporten bygger på:

- en offentlig høring fra 2007, hvor 60 respondenter besvarede omkring 120 spørgsmål om direktivets anvendelse⁴,
- mødeprotokollerne for det stående udvalg (TCAM⁵), og
- feedback fra nationale markedsovervågningsmyndigheder og andre berørte parter.

¹ EFT L 91 af 7.4.1999, s. 10.

² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/140/EF af 25. november 2009 om ændring af direktiv 2002/21/EF om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/19/EF om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter og direktiv 2002/20/EF om tilladelser til elektroniske kommunikationsnet og -tjenester samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/136/EF af 25. november 2009 om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, direktiv 2002/58/EF om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor og forordning (EF) nr. 2006/2004 om samarbejde mellem nationale myndigheder med ansvar for håndhævelse af lovgivning om forbrugerbeskyttelse.

³ Beslutning om et frekvenspolitisk regelsæt i Det Europæiske Fællesskab (frekvenspolitikbeslutningen) (676/2002/EF).

⁴ Et resumé af besvarelserne findes på: http://ec.europa.eu/enterprise/rtte/index_en.htm.

⁵ Udvalget for Overensstemmelsesvurdering og Markedstilsyn på Teleområdet.

I rapporten fremhæves en række problemer i forbindelse med direktivets anvendelse i forhold til de ønskede målsætninger. Eventuelle løsninger vil blive behandlet i en omfattende konsekvensanalyse inden for rammerne af en fremtidig revision af direktivet, som Kommissionen har planlagt at foreslå ultimo 2010.

2. DIREKTIVETS ANVENDELSE

2.1. Direktivets anvendelsesområde

Begrebet "**teleterminaludstyr**" som defineret i artikel 2 er et vigtigt element for direktivets anvendelse. Sondringen mellem "teleterminaludstyr" og "telekommunikationsnetværk" blev indført i fællesskabslovgivningen i 1990'erne for at undgå, at monopolistiske netværksoperatører og associerede fabrikanter af brugerudstyr skulle få en kollektiv dominerende stilling. Denne sondring og operatørernes forpligtelse i henhold til direktivets artikel 4, stk. 2, til at offentliggøre tekniske specifikationer for deres netværksgrænseflader har til formål at åbne markedet for brugerudstyr til alle fabrikanter og således fremme konkurrence og innovation. Det er som følge af udviklingen på det teknologiske område og af markedsforholdene imidlertid nødvendigt at tage denne sondring op til fornyet overvejelse, hvis man vil fremme konkurrencen. De forskellige konkurrencemæssige spørgsmål omfatter desuden også nu de forskellige aspekter af adgangen til indhold, der ofte er uafhængig af leverandørerne af brugerterminaler og abonnementer til teletjenester.

Direktivets **anvendelsesområde** bør tages op til fornyet overvejelse. F.eks. er radio- og tv-modtagere, der ikke er i stand til at sende via radio eller kabel, ikke omfattet af direktivet, mens dem, der er i stand til at sende, er omfattet.

Visse meget specifikke radioudstysdele er en integreret del af systemer, der også er omfattet af andre sikkerhedsbestemmelser i EU-lovgivningen eller internationale aftaler. Dette er således tilfældet med **maritime, landbaserede og luftbaserede sikkerhedssystemer**. Disse emner passer ikke rigtig ind i RTTE-procedurerne og standardiseringsprocessen.

2.2. Definition af væsentlige krav

Direktivets artikel 3 indeholder en række væsentlige krav, der har til formål at beskytte forbrugernes sundhed og sikkerhed, sikre elektromagnetisk kompatibilitet og forebygge skadelig interferens. De berørte parter finder generelt den måde, som disse væsentlige krav er defineret på i direktivet, hensigtsmæssig. Begrebet om "hvilken brug apparaturet er bestemt til" synes dog at skabe en vis forvirring mellem de væsentlige krav i direktivet og andre almenyttige interesser, herunder den offentlige sikkerhed eller kommunikationsfriheden, der ikke er omfattet af dette begreb.

Artikel 3, stk. 3, litra e), der giver EU mulighed for at indføre supplerende krav for adgang til nødtjenester, er i praksis blevet anvendt et antal gange i forbindelse med specifikt maritimt eller landbaseret sikkerhedsudstyr.

2.3. Harmoniserede standarder til støtte for direktivet

Direktivet bygger på principperne i den ny metode, det vil sige, at overholdelsen af harmoniserede standarder giver en formodning om overensstemmelse med de væsentlige krav i direktivet, hvilket er en mulighed, som fabrikanter af RTTE-udstyr som regel har benyttet sig af. De alternative måder til at overholde de væsentlige krav har kun været benyttet

undtagelsesvist. En udtømmende liste over harmoniserede standarder offentliggøres regelmæssigt i Den Europæiske Unions Officielle Tidende, hvilket på nuværende tidspunkt repræsenterer over 200 standarder⁶. Standarder spiller således en vigtig rolle for direktivets anvendelse.

Der har kun været ganske få problemer med standarder, der ikke har været i overensstemmelse med de væsentlige krav i direktivet, og Kommissionen har derfor sjældent haft behov for at udstede retningslinjer til de pågældende standardiseringsorganer. I 2007 var der f.eks. interferens mellem nogle 5 GHz WiFi RLAN-systemer⁷ og meteorologiske radarer, som benyttede samme frekvensbånd, selv om de var i overensstemmelse med den harmoniserede standard. Kommissionen og TCAM greb ind ved at udstede retningslinjer for at ændre de pågældende harmoniserede standarder, og de blev i samråd med de berørte parter enige om en "overgangsrute" for tilpasning af WiFi RLAN-produkterne forud for deres markedsføring. Efter tildelingen i 2003 af 5GHz-båndet til mobil brug (dvs. WiFi RLAN-brug) på globalt niveau ud over de meteorologiske tjenester, blev der i den europæiske standardisering ikke taget højde for alle meteorologiske anvendelser. Dette tilfælde viser med al tydelighed, at alle, der er interesseret i frekvensdeling, bør deltage i standardiseringsarbejdet.

Der har også været tegn på, at de harmoniserede standarder nogle gange er for snævre. Det fremgår af markedsovervågningskampagner, at en række tilladelsesfrie lavenergiapparater ikke er i overensstemmelse med de harmoniserede standarder (jf. afsnit 2.5). Dette forhold synes dog ikke at have påvirket omfanget af skadelig interferens.

Høringen bekræftede, at de små og mellemstore virksomheder og forbrugere er forhindret i på fyldestgørende vis at deltage i harmoniseringsarbejdet på teleområdet, hvilket beskrives mere generelt i to meddelelser, som Kommissionen for nylig har fremlagt^{8,9}. Det fremgik også af høringen, at standardiseringsarbejdets gennemsigtighed bør forbedres. Desuden afslører forholdene på radioudstørsområdet i en vis udstrækning de vanskeligheder, som EU har ved at indtage en førende rolle inden for global standardisering, hvilket konstateres i Kommissionens seneste hvidbog om IKT-standardisering¹⁰. Procedurerne for tildeling af frekvensbånd og de efterfølgende anvendelser er forskellige kontinenterne imellem, og standarderne er ikke altid indbyrdes substituerbare.

Det blev ved høringen også understreget, at timingen for standardiseringsarbejdet og de hertil knyttede procedurer, der fører til reguleringsbeslutninger om anvendelsen af frekvenser, kan optimeres for at gøre det muligt at udføre det tekniske arbejde på grundlag af et fast regelsæt. Dette vil kræve et større engagement fra myndighedernes side med hensyn til at deltage i ETSI-arbejdet på forskellige niveauer.

⁶ <http://ec.europa.eu/enterprise/rte/harstand.htm>.

⁷ Radio Local Access Networks.

⁸ KOM/2008/133 endelig: Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet og det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg - Hvordan standardisering kan bidrage mere til innovation i EU.

⁹ KOM/2008/394 endelig: Meddelelse fra Kommissionen til Rådet, Europa-Parlamentet, det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget - "Tænk småt først" En "Small Business Act" for Europa.

¹⁰ KOM(2009) 324 endelig: Hvidbog om modernisering af ikt-standardiseringen i EU - vejen frem.

Endelig fremgik det af høringen, at det er nødvendigt at gå i retning af mere fleksible og generiske harmoniserede standarder, der er mindre teknologi- eller anvendelsesspecifikke.

2.4. Bemyndigede organer

Når der endnu ikke er udbejdet en harmoniseret standard, eller når fabrikanterne har valgt ikke at følge en relevant standard, påhviler det de bemyndigede organer i henhold til direktivet at assistere fabrikanterne gennem hele overensstemmelsesvurderingsproceduren, særlig med henblik på at give udtalelse om produkternes tekniske dokumentation. I praksis vedrører de fleste udtalelser fra de bemyndigede organer produkter, hvor de harmoniserede standarder anvendes til at sikre overensstemmelse med direktivets væsentlige krav, men for hvilke fabrikanterne – ofte på grund af overensstemmelsesvurderingens høje tekniske kompleksitet – foretrækker at indhente en godkendelse fra et erfarent og kvalificeret organ.

Medlemsstaterne har meddelt et stort antal bemyndigede organer til Kommissionen¹¹. Disse organer er baseret i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og i lande, hvormed EU har indgået aftaler om gensidig anerkendelse. De bemyndigede organer organiserer sig selv på frivillig basis inden for rammerne af **R&TTE Compliance Association**¹². Der er endnu ikke blevet rapporteret om specifikke problemer med samarbejdet mellem fabrikanter og bemyndigede organer.

2.5. Markedsovervågningsmyndigheder, håndhævelse af direktivet og overholdelse

De kompetente markedsovervågningsmyndigheder giver hvert år Kommissionen meddelelse om ca. 50 sager vedrørende ikke-overensstemmende udstyr, der er forbudt på deres nationale marked i henhold til beskyttelsesforanstaltningen i artikel 9.

Markedsovervågningsmyndighederne samarbejder aktivt på EU-niveau og mødes regelmæssigt i gruppen **R&TTE Administration Cooperation (ADCO)**. ADCO-gruppen koordinerer fælles overvågningskampagner og burde nu kunne drage fordel af de bestemmelser, der er blevet indført i kraft af de nye lovgivningsmæssige rammer¹³, for at intensivere dette samarbejde. De tidligere kampagner har allerede påpeget en række **problemer med niveauet af overholdelse inden for visse varegrupper**. Det blev således konstateret, at **især lavenergi-radioapparater i høj grad ikke var i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivet**, og at dette i et mindre omfang gjaldt apparater på andre områder. En række importører og fabrikanter af dette udstyr har ikke kendskab til direktivet eller vælger bevidst at ignorere det. En række berørte parter konstaterede, at dette ikke har ført

¹¹ http://ec.europa.eu/enterprise/newapproach/nando/index.cfm?fuseaction=directive.notifiedbody&dir_id=22&type_dir=NO%20CPD&pro_id=99999&prc_id=99999&ann_id=99999&prc_anx=99999

¹² <http://www.rteca.com/>

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 768/2008/EF af 9. juli 2008 om fælles rammer for markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets afgørelse 93/465/EØF,

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 339/93,

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 764/2008 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF.

til åbenlyse risici for forbrugernes sikkerhed og telenetværkenes integritet eller til en stigning i omfanget af skadelig interferens. Virksomheder, der overholder direktivet, opfatter imidlertid ikke-overensstemmende produkter som konkurrenceforvridende.

Sporbarheden af mangelfulde produkter giver anledning til bekymring: Markedsovervågningsmyndighederne er ofte ikke i stand til at identificere den pågældende fabrikant eller den markedsføringsansvarlige, særlig når det drejer sig om mindre markedsaktører. Markedsovervågningsmyndighederne bruger mange ressourcer og ofte mange penge på at finde frem til de enkelte fabrikanter eller importører, hvilket forhindrer en mere effektiv anvendelse af deres begrænsede ressourcer. For at forbedre sporbarheden blev det i forbindelse med høringen foreslået at indføre obligatorisk **online-registrering af enten fabrikanter eller af deres produkter og/eller at tilpasse direktivet** i forhold til de nye lovgivningsmæssige rammer.

Direktivet indeholder en **beskyttelsesforanstaltning** (artikel 9), f.eks. i form af et salgsforbud. Den nuværende procedure kræver, at nationale foranstaltninger meddeles Kommissionen. Denne procedure er blevet betragtet som for langtrukken, da det ofte ikke er muligt at afslutte den, inden det ikke-overensstemmende produkts livscyklus udløber. I sin udtalelse om "Streamlining the regulatory environment for the use of spectrum" anbefaler frekvenspolitikgruppen (RSPG)¹⁴ at undersøge muligheden for i givet fald at udvide en national beskyttelsesforanstaltning til at gælde hele det indre marked¹⁵.

2.6. Bestemmelser, der ikke eller sjældent benyttes

Man har i en række tilfælde overvejet at anvende artikel 3, stk. 3, litra a)-d), og artikel 3, stk. 3, litra f), der giver EU mulighed for i almenhedens interesse at indføre supplerende krav, f.eks. for at bekæmpe svig og sikre interoperabilitet eller beskytte privatlivets fred, men man har i sidste ende valgt at se bort fra denne løsning.

Der er ikke modtaget meddelelser om nedkobling af terminaler i henhold til artikel 7, stk. 4, eller meddelelser om forbud mod overensstemmende udstyr i henhold til artikel 9, stk. 5.

Når nationale radiogrænseflader harmoniseres som et resultat af tekniske gennemførelsesbestemmelser i henhold til frekvenspolitikbeslutningen¹⁶, er det overflødigt at vurdere deres ækvivalens i henhold til direktivets artikel 4, stk. 1, med henblik på identifikation af udstyrsklasse.

Direktivet indeholder 18 administrative bestemmelser, og det er spørgsmålet, om de alle er lige relevante. Der er især forskellige typer meget småt udstyr, herunder RFID-etiketter eller øresneglsimplantater, hvis radiosignaler formodes ikke at forårsage skadelig interferens. Det synes således ikke berettiget at anvende alle disse administrative bestemmelser i direktivet på dette forholdsvis uskadelige udstyr, bl.a. på grund af den administrative byrde, det indebærer. Uskadeligt udstyr kræver et frekvensspektrum for at kunne fungere, og det er derfor nødvendigt at tage hensyn til eventuelle reguleringsbeslutninger vedrørende disse apparaters frekvensspektrum.

¹⁴ Radiofrekvensgruppen (Radio Spectrum Policy Group - RSPG) er en gruppe, der rådgiver Kommissionen og består af medlemsstaternes repræsentanter med ansvar for frekvenspolitik (se: <http://rspg.ec.europa.eu/>).

¹⁵ Anbefaling 5.19 i dokument RSPG0 8-246 (http://rspg.ec.europa.eu/rspg_opinions/index_en.htm)

¹⁶ Op. cit., s. 2.

2.7. Forholdet til den øvrige EU-lovgivning

Et stigende antal kvantumsvarer til massemarkedet, f.eks. legetøj, indeholder i dag et radioapparat. Dette medfører komplekse situationer, flere forskellige procedurer for evaluering af overensstemmelse og ikke-harmoniserede fortolkninger og praksisser mellem de enkelte medlemsstater.

Selv om der er en høj grad af komplementaritet mellem direktivet og frekvenspolitikbeslutningen¹⁷, er der dog visse forskelle og uoverensstemmelser mellem de to lovttekster, hvilket medfører en vis usikkerhed i forbindelse med deres anvendelse. Resultatet af gennemgangen af rammebestemmelserne for elektronisk kommunikation¹⁸ og direktiver som f.eks. RoHS¹⁹ eller WEEE²⁰ samt gennemførelsesbestemmelserne i medfør af direktiv 2005/32/EF om miljøvenligt design har en betydelig indvirkning på RTTE-udstyr. RTTE-direktivet er ikke fuldt ud i overensstemmelse med disse lovttekster, hvilket igen giver problemer med hensyn til anvendelse og fortolkning.

2.8. Udvalget for Overensstemmelsesvurdering og Markedstilsyn på Teleområdet (TCAM) og konsekvent anvendelse af direktivet

Det udvalg, der er nedsat i henhold til direktivet, har i gennemsnit afholdt 3 todages møder om året med deltagelse af så godt som samtlige medlemsstater. Mens udvalget i de første år efter direktivets vedtagelse hovedsagelig drøftede mere generelle sager, behandler det nu i stigende grad reguleringsmæssige og standardrelaterede anliggender, håndhævelsesproblemer og den potentielle anvendelse af artikel 3, stk. 3, der giver mulighed for at fastsætte supplerende krav.

Medlemsstaterne er inden for rammerne af TCAM blevet enige om en harmoniseret fremgangsmåde for specifikke anliggender. Det har imidlertid ikke altid været muligt at opnå enighed om en fælles fremgangsmåde, især i forbindelse med innovative teknologier. Dette forhold har muligvis fået visse virksomheder og investorer til at lancere innovative produkter uden for EU.

Der har ikke været noget fælles kriterium for meddelelser i henhold til artikel 6, stk. 4, om udstyr, der anvender ikke-harmoniserede frekvensbånd. Ordningen med one stop-anmeldelsesprocedurer (online) har imidlertid siden januar 2008 begrænset konsekvenserne af eventuelle nationale forskelle, uden at det dog udgør en fyldestgørende løsning på dette problem.

Visse berørte parter gav i forbindelse med høringen udtryk for et ønske om, at udvalgets beslutninger for så vidt angår visse dele af direktivet burde være bindende for alle medlemsstater.

¹⁷ Op. cit., s. 2.

¹⁸ Op. cit., s. 2.

¹⁹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/95/EF af 27. januar 2003 om begrænsning af anvendelsen af visse farlige stoffer i elektrisk og elektronisk udstyr.

²⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/96/EF af 27. januar 2003 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE).

2.9. Teknologiske udfordringer

Direktivet har gjort det muligt at håndtere hovedparten af den teknologiske udvikling. Situationen er imidlertid særlig kompleks, når udstyret efterfølgende omkonfigureres af brugerne og/eller andre personer end fabrikanten, f.eks. software-defineret radio (SDR) eller **rekonfigurerbart kognitivt radioudstyr**. I det nuværende direktiv formodes det, at den samme retlige enhed både udformer udstyret og en gang for alle sikrer, at det overholder de gældende krav, hvilket gør det uegnet i forhold til de mere komplekse situationer, der gælder i praksis.

2.10. RTTE-direktivet og de generelle rammer for konkurrenceevne og innovation på dette område

Direktivet har siden det trådte i kraft haft stor betydning for **gennemførelsen af det indre marked** for de berørte produkter. De retlige rammer fungerer godt for så vidt angår markedsføringen af apparater, der anvender etablerede teknologier, og de fremmer deres udvikling, særlig gennem en rettidig revision af harmoniserede standarder.

Direktivet synes at være mindre egnet til markedsføringen af **produkter, der bygger på grundlæggende nye radioteknologier**, der endnu ikke er omfattet af harmoniserede standarder. Hvis der endnu ikke er udarbejdet en relevant harmoniseret standard, skal fabrikanterne henvende sig til et bemyndiget organ for at kunne foretage markedsføring. I sin udtalelse om "Streamlining the regulatory environment for the use of spectrum"²¹ konstaterer radiofrekvensgruppen (RSPG) "at de berørte parter (bemyndigede organer, fabrikanter osv.) synes ude af stand til med en vis sikkerhed at etablere, om radioudstyr er i overensstemmelse med de væsentlige krav i RTTE-direktivet, når en harmoniseret standard ikke er blevet fulgt eller ikke eksisterer". Myndighederne har også tendens til at lade innovative radioprodukter være omfattet af konservative anvendelseskrav inden for det tildelte frekvensbånd.

Et andet punkt, der godt nok ligger uden for direktivets anvendelsesområde, men som er fast knyttet til indførelsen af innovative radioteknologier, er desuden det forhold, at **innovative produkter ikke på tilstrækkelig vis passer inden for de eksisterende frekvenstilldelinger**, hvorfor de rent juridisk ikke kan anvendes. Medlemsstaterne giver imidlertid mulighed for at opnå brugsrettigheder på forsøgsbasis for således at fremme udviklingen af innovative teknologier på nationalt niveau.

Manglen på harmoniserede standarder, der gør det muligt at markedsføre innovative produkter i overensstemmelse med de gældende krav, og adgangen til passende frekvenser og de hermed knyttede anvendelsesbetingelser kan ved overgangen fra forsknings- og udviklingsfasen til den kommercielle fase skabe retlig usikkerhed og afskrække potentielle investorer. Den øgede fleksibilitet for anvendelsen af frekvenser, der blev indført med revisionen i 2009 af rammebestemmelserne for elektronisk kommunikation, indeholder måske en løsning på dette problem.

Som følge af disse vanskeligheder, der skyldes et meget kompleks og i en vis grad uflexibelt regelsæt, vælger virksomhederne eventuelt at flytte deres pilottest, prækommercielle aktiviteter og indledende markedsføring til andre handelsområder, f.eks. USA. Dette forhindrer innovationen inden for radioteknologi i Europa at nå sit fulde potentiale.

²¹ RSPG08-246 (http://rspg.ec.europa.eu/rspg_opinions/index_en.htm)

3. KONKLUSION

Direktivet har haft stor betydning for gennemførelsen af det indre marked for radioudstyr, idet det erstattede tusinder af nationale typegodkendelsesordninger og indførte et lempeligt regelsæt, der fremmer innovation og konkurrenceevne. Overordnet set har det **regelsæt, der fastsættes i direktivet, gjort det muligt at opfylde dets målsætninger**, nemlig et højt beskyttelsesniveau af forbrugernes sundhed og sikkerhed, elektromagnetisk kompatibilitet for teleterminaler og radioudstyr samt forebyggelse af skadelig interferens.

Til trods for den begrænsede tekniske overholdelse for visse produkttyper er der med hensyn til anvendelsen af frekvensspektrum ingen tegn på en stigning i omfanget af skadelig interferens. Dette kunne tyde på, at standarderne er for snævert formuleret, og at en revision af den tekniske fremgangsmåde på dette område bør give mulighed for en mere intens og effektiv brug af frekvenserne.

Der er fortsat to punkter, der kræver nærmere undersøgelse: Markedsadgangen for innovative radioteknologier som følge af den nuværende procedure for gennemførelsen af de nødvendige reguleringsbeslutninger vedrørende frekvensanvendelse og harmoniserede standarder og sporbarheden for så vidt angår fabrikanten eller den markedsføringsansvarlige.